

Krista Wedmanin saarna Kolminaisuuden päivänä 2018

Evankeliumi - Matt. 28: 16-20

Kaikki yksitoista opetuslasta lähtivät Galileaan ja nousivat vuorelle, minne Jeesus oli käskenyt heidän mennä. Kun he näkivät hänet, he kumarsivat häntä, joskin muutamat epäilivät. Jeesus tuli heidän luokseen ja puhui heille näin: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskenyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kansanne kaikki päivät maailman loppuun asti.

SAARNA

Kerrotaan, että alussa oli sana. Mutta miksei voisi sanoa: alussa oli sävel? Se luodun alkusointu, jonka kautta kaikki tuli olevaksi ja joka jäi soimaan ja resonoimaan tähän luomakuntaan aivan alusta asti ja joka soi aina siihen hetkeen saakka, kun kaikki luotu katoaa ja palautuu Luojaansa.

Siihen pohjasäveleen liittyy luodun moniääninen, monimuotoinen ja riitasointuinenkin sinfonia, jossa melodiat alkavat, nousevat, laskevat, hiipuvat, muuntautuvat ja kertautuvat, jossa sykkii kaiken elämän rytmi, ja josta meidän sydäntemme syke ja sielujemme sointi kumpuaa.

Meidän uskontoamme kutsutaan kirjauskonnoksi, koska meillä on Raamattu, kokoelma sanoja, joissa kuitenkin elää itse todellinen Sana. (Se alussa lausuttu, loppumaton.) Jumalamme kertoo meille itsestään, ei ainoastaan ympäröivässä luomakunnassa, vaan myös tuossa erityiseksi ilmoitukseksi kutsutussa pyhässä kirjassa. Sen kansien sisällä on säilynyt myös Herramme ääneen lausumia lauseita, ehkäpä joitain sanoja, joita edes aika ei ole vääristänyt.

Tämän ilmoituksen pohjalta me yritämme ymmärtää Jumalaa, tavoittaa tavoittamatonta ja käsittämätöntä. Usein joudumme toteamaan, että ihmiskielen sanat eivät riitä. Luovuttaminen ei silti tule kyseeseen, sillä syvällä sisimmässämme kaipaamme aina Luojaamme, emmekä voi olla kurottautumatta hänen puoleensa.

Jumalamme ei pakene meitä, hän lupaa olla meidän kanssamme joka hetki. Me jotka tänään kuulemme tämän lupauksen, olemme samaa joukkoa noiden ensimmäisten opetuslasten kanssa, jotka liki kaksi tuhatta vuotta sitten hyvästelivät Herraa Galilealaisella vuorella. Evankeliumi elää pyhää samanhetkisyttä menneen, tulevan ja tämän hetken kanssa. Se on yhtä totta eilen, tänään ja huomenna.

Me saamme saman tehtävän kuin ensimmäiset opetuslapset. Kastakaa ja opettakaa, kastakaa Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, ja opettakaa sitä, mitä Herra on opettanut. (Kolminaisuus ei siis ole tuulesta temmattu teoria, jota teologit pyörittelevät pölyisissä kammioissaan.) Jeesus rukoi Isää, puhui hänestä, kuten myös itsestään Poikana, hän lupasi meille puolustajaksi Pyhän Hengen, joka tulisi sitten kun hän itse on mennyt pois.

Meillä on siis Isä, Luoja, josta olemme lähtöisin, joka Sanallaan loi kaiken ja liikkui Henkenä vetten yllä.

Meillä on Poika, ihmiseksi syntynyt Jumala, joka luopui kaikesta, jopa omasta elämästään pelastaakseen meidät, jossa inkarnoituu Jumalan rakkaus, kolminaisuuden syvin olemus.

Meillä on Pyhä Henki, Pyhittäjä, Puolustaja, Isästä ja Pojasta lähtöisin oleva salaperäinen Jumala, josta ei tiedä mistä se tulee ja minne se menee, joka on aina ja kaikkialla.

Me voimme ihmetellä näitä Jumalan persoonia, katsoa millaisia näkökulmia ne avaavat meille Jumalasta. Mutta aina Jumala on jotakin muuta ja paljon enemmän.

Kolminaisuus kertoo meille Jumalasta samoin kuin nuotit kertovat musiikista. Nuotteja lukiessa näkee jotakin siitä, mitä musiikki pieneltä osalta on: säveliä, sointuja ja rytmiä. Luonnon ääniä ei voi kirjoittaa nuoteiksi, ei kaikkea maailman pauhua, tai avaruuden hiljaista huminaa. Ilman ääntä ei musiikki ole musiikkia. Ja musiikkia on niin äärettömän paljon, että kaikkien klassisten sävellysten tai vaikka jazzkappaleiden kuunteleminen avaisi siitä vain pienen palasen.

Aina ei ole välttämätöntä ymmärtää. Joskus musiikki tavoittaa sanomattoman kaipauksen, sen syvimmän soinnun, joka alussa alkoi soida. Se on tuulessa, se on tyynen veden pinnassa, se on tähdenlennossa, ensi parkaisussa ja viimeisessä henkäyksessä, se on laskevan auringon säteissä; se kertoo siitä, kuinka elämä käy kohti

kuolemaa, mutta kuolemasta astummekin elämään, sinne mistä olemme tulleet ja minne kaipaamme takaisin.

Johdantosanat rippiin

Ajallisia, rajallisia ja vajavaisia, sitä me olemme. Sitä on inhimillinen luontomme. Ikuista ja täydellistä on pyhien yhteys, jonka elämme tänäänkin todeksi yhteisellä aterialla. Sitä ennen kuitenkin kumarrumme Jumalan eteen ja tunnustamme syntimme rukoillen:

Synnintunnustus

Sinä Pyhä ja kaikkivaltias Jumala,
minä olen pieni ja Sinä olet suuri,
välillä kuvittelen toisin ja yritän hallita omaa ja toisten elämää.
Armahda minua.

Sinä olet hyvä, mutta minussa on paljon paha.
Usein unohdan, mikä todella on oikein ja hyvää minulle ja toisille ihmisille,
sillä pahan saavutan helposti, mutta hyvyys vaatii vaivannäköä.
Armahda minua.

Sinä olet rakkaus, mutta minä en osaa rakastaa.
Minun rakkauteni asettaa ehtoja ja valikoi,
luopuu vaikean paikan tullen, osoittautuu heikoksi.
Auta minua uskomaan, toivomaan ja rakastamaan.
Armahda minua.

Sinä tiedät kaiken, minä kuvittelen tietäväni.
Sinä näet kaiken sen, mille en itse uskalla avata silmiäni.
Anna minulle anteeksi syntini, kaikki se, minkä tahdon jättää sinulle
ja sekin, mistä en tahtoisi päästää irti.
Armahda minua.

Synninpäästö

Kaikkivaltias ja armollinen Jumala
on suuressa laupeudessaan armahtanut meitä.
Poikansa Jeesuksen Kristuksen tähden
hän antaa meille syntimme anteeksi

ja lahjoittaa elämän ja autuuden.

Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon,
että antoi ainoan Poikansa,
jottei yksikään, joka häneen uskoo,
joutuisi kadotukseen
vaan saisi iankaikkisen elämän.

Srk: Aamen, aamen, aamen.

Kiitosrukous

Taivaallinen Isämme,
Kiitos, että annat syntimme anteeksi veljemme ja Vapahtajamme tähden,
Auta meitä elämään armosi varassa. Aamen.